Дня 26.IV.1925. Przesyłka pocztowa opłacona ryczałtem. ВАРШАВА Рік I.

СТРАЖНИЦЯ УКРАЇНСЬКА

ВИДАВЕЦЬ І НАЧАЛЬНИЙ РЕДАКТОР Др. ТАДЕЙ КОНЧИНЬСКІ

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ І АДМІНІСТРАЦІЇ Warszawa, Nowy Świat № 41 m. 27

Місячна передплата **60 сот.** — Конто почтове **№ 1877.** — Телефон **296-40.**

ТВЕРЕЗЕ СЛОВО

СКАЗАВ ДР. В. ОХРИМОВИЧ, Б. ГОЛОВА НАРОДНЬОГО КОМІТЕТУ

В щоденнику „Діло" із 19.IV с. р. появилася розважна стаття др. В. Охримовича п. з. „Внутрішня переміна". Вельми шановний автор, хотяй сам передше попирав нерозважну і загонисту політику, прийшов тепер до переконання, **що то було зле.** Українське громадянство **жило 5 літ в тумані нереальних мрій, нездійснимих надій, дурних орієнтацій** і будувало народню майбутність на тонкім леді, **без розуму, без рахунку і без найменьшого вигляду на успіх.** Коли хто звертав увагу на ту нерозважну роботу, то це, пише автор, **уважалося національним гріхом.**

Між народом кружили ріжні сплетні, брехні, чутки й поголоски, які на жаль уважали наші люде за істинну правду. Дальше пише автор: „Коли хто мав цивільну відвагу поставитися критично до цього способу думання, той стягав на себе закид, що гасить духа, сіе зневіру, ломить одностайний національний фронт. Тому, щоби не руйнувати **гарних ілюзій,** та не підривати **ще красших надій,** уважалося патріотичним обовязком **одні факти прикрашувати, другі замовчувати, инші інтерпретувати на силу в нашу користь** — одним словом **заплющувати очі на окружаючу дійсність.** Це називалося „підносити патріотичного духа, — піддержувати добрий, бадьорний настрій".

Меньше з тим, що така політика нещирих засліплених одиниць не була „бадьорним настроем", **тільки тяжким гріхом супроти бідних, горем прибитих українських людей, була вона самобичуванням і отруею здорового розуму широких мас.** Мимо „доброго бадьорного настрою", **непринесла дурна політика нікому користи, тільки очивидну шкоду.** Найкрасші надії, ілюзії і мрії **розвіялися,** як туман по полю. Народ розчарувався, грубо помилився і ошукався на своїх давних сліпих та глухих проводирях.

Дальше стверджує автор, що **хоробливий стан серед нашого народа починае уступати.** Почалася основна переміна настроїв і поглядів нашого громадянства на фактичне й дійсне положення, та хотяй поволи, наступае отверезіння. **Е це добрими, відрадними ознаками, які вказують, що наші люде перебули вже важку горячкову недугу і починають тепер видужувати з тієї політичної хороби, та приходити до здоровля.** Українські люде позбуваються наївних ілюзій і безкритичного оптимізму, та стараються **оперти свої сподівання на твердих реальних основах, на власній праці в рамах Річипосполитої Польської.**

Люде починають розуміти, що сама неґація, (це е ріжного рода бойкоти, саботажі й так звані плебісцити п. ред.) не може заступити позитивної праці, а всяка боротьба на осліп **не може нас виратувати з біди.**

Це саме писали ми в „Українській Стражници" від самого початку.

Маймо надію, що наш нарід прийде в короткім часі до повного здоровля, пізнасть хто його приятель і добродій, а хто нахабний дурисвіт і ворог. Красша будучність може наступити тільки при мирній праці усіх громадян в єдності, згоді і творчій співпраці людей доброї волі, розуму, та поміркованости.

Досить фантазій і мрій!

ДИВІТЬ ЯКА ВІДЬМА!

Юрку, ти, хло, мені микитиш, сказав до слуги Гаврило Чупринчук, багач на все село. Ти, мой, унадився виджу до тої Анниці, що у професора служить і що маеш, то туди носиш.

Юрко почервонів як бурак, забурмотів щось під носом і вийшов з хати.

— Гаври! — відізвалася Чупринчукова — не маеш ти иншої роботи, та зачинаеш сварку з парубком. Най собі ходить до тої Анниці, що це нам шкодить!

— Е, дурна бабо! Ходити і лазити то не все одно! Хочу, щоб з нього був ґазда; а він всі гроші, які йому місячно плачу, десь витрачуе. Зрештою Анниця не для нього. Хрін віддавби за Юрка свою криву Ганку, давби морґ города і ще будинок поставивби. Де Юрко—сирота голий і бідний— ліпше візьме. А що Ганка троха храмае—то байка. Головне ґрунт!

— Та, найби й було. Але чи Юрко схоче, бо Анниця, як я чула, велика відьма-чарівниця — сказала Чупринчукова.

— Бабські сплетні! В Ганки морґ города, а в Анниці— хиба спідниця! Юрко не дурний, але може розлайдачитися. Візьму я його в руки!

По цім заходив Юрко до Анниці вже рідше і так, щоби ніхто не бачив. Аж на Великдень парадував Юрко з Анницею цілих три дні і то на очах всіх свах, кумів і цокотух.

— А диві кумо—каже Палажка до куми Калини — як той Юрко наджиґувався, мов когут!

— А як вона запишнилася — каже Калина — очи плавають у ньої як на маслі і як ними завертае!

— Така, кумо, самого луципера звелаби, таж не даром говорять, що вона, пречбися казало, чарівниця.

В середу по Великодни сидів Чупринчук і заїдав паску. Отворилися двері і входить Юрко з Анницею.

— Але, ти, бачу розпарубочився! Та щей княгині мені до хати водиш?

— Та не гнівайтеся, Гаврилку, я прийшов Вас перепросити. Ми з Анницею вже так, як би на слові — прошептав Юрко. — Тай дякую вам за службу і за науку, аби ви здорові були.

— Що з тобою, Юрку, пяний, чи що. І ти нічого не маеш і Анниця нічого. Хто вас жонатих буде на службі тримати?

— Та ми купуемо сьогодня у Чижика, того, що до Америки їде ґрунт і хату — каже Юрко.

— Бог святий з вами, а деж у Вас гроші?!

— Та ніби грошей не маемо, але е у нас книжочка ПОЧТОВОЇ КАСИ ОЩАДНОСТИ. Я складала вже від давна, тай Юрка до цього намовила — відповіла з гордістю Анна.

Чупринчук, його жінка і бабки-цокотухи були переконані, що Анниця — відьма, чарівниця і ніяк не могли цього зрозуміти, що хто складае до Почтової Каси Ощадности дрібні гроші, тому наростають сотки і тисячі.

Як виглядає большевицька „українізація"

Московські совіти і їх наймити захвалюють серед нашого місцевого населення так звану „українізацію", щоби тим способом приєднати несвідомих до своеї комуни. Як воно в дійсности виглядає, подаємо понизше статистику заміщену в ґазеті „Більшовик". Отже: Трамваєвий парк ім. Т. Шевченка в Київі має 360 робітників, з того зукраїнізованих 12! Стація товарова Київ II на 1.688 робітників має 50 українців. Зелізничий варстат на 250, має зукраїнізованих 20! Київська різниця на 250 людей зукраїнізованих зовсім не має, в „браку" провідника! Фабрика деревляного промислу на 220 робітників, зукраїнізованих 12. Райзавком січневого повстання на 250 робітників, зукраїнізованих не має. Фабрика обувя має 416 робітників, державна гарбарня 506, Завдуб 205, Українліс 114 і всі вони не мають ані одного зукраїнізованого!

На всіх згаданих фабриках передплачують тільки 76 українських большевицьких ґазет, решта російських!

„Українське" видавництво видає за державні гроші ось що: Партійних журналів 5, всі по московські; економічних і технічних 11, з чого тільки **1 по українські,** решта по московські; медичних 5, всі по московські, **урядових 30 журналів з чого 26 російських, а тільки 4 українських.**

От і маєте „українізацію" та найкрасший образець, як та „радянська Україна" виглядає.

Робітництво України, це в переважаючій більшости Українці, які мови російської не уміють але **по українськи говорити бояться,** бо їх, яко „неблагонадьожних" сейчас редукують, тому калічать, як можуть по російські.

Велика більшість населення на Україні, це Українці, до яких промовляє „український" уряд по московські і всякі розпорядки видає **в мові російській.**

Цікавий випадок лучився недавно на ґуберніяльній конференції комуністичної партії в Київі. Іменно начальник Ради Народніх Комісарів України Чубар виступив з українською промовою. Це **обурило київських „українізаторів"** то тої степени, **що вони почали домагатися від голови „української держави" перестати говорити по українські і докінчити промову по російські!**

Українська промова в так званій українській і „зукраїнізованій" державі, це **контрреволюція** і петлюрівщина! По урядах сидять давні околодочні, пристави, всякі „ваші" і „високі" благородія, одним словом самі „ІСТИННО РУССКІ ЛЮДЕ".

Українців і то комуністів, які ідеями і проґрамою нічим не ріжняться від прочих, навіть московських большевиків, ЗАМИКАЄТЬСЯ ДО АРЕШТУ, А УКРАЇНСЬКУ КОМУНІСТЧНУ ПАРТІЮ УРЯД РОЗВЯЗАВ, ЗА ЦЕ ТІЛЬКИ, ЩО ВОНА БУЛА УКРАЇНСЬКА, А НЕ МОСКОВСЬКА.

В дійсности **ніякої „радянської України" нема, а є тільки одна неділима московська комуна!** Цю московську комуну захвалюють нашим людям всякого рода ПЛАТНІ НАЙМИТИ СОВІТІВ, а що найсумніше, наші місцеві люде дають себе обдурювати та ошукувати МОСКОВСЬКИМ ЗАПРОДАНЦЯМ.

Пора прозріти!

Потрясаюча траґедія в Булгарії

57 домовин в жалібнім поході.—Розпачливі сцени при трупах офір

Булгарські комуністи дістали від московських совітів 4 міліони рублів в золоті і за ці гроші поповнили ВЕЛИКИЙ ЗЛОЧИН. Насамперед напали на короля. Дальше забили посла Ґеорґієва. На похороні посла зібралося богато людей, особливо жінок і дітей! Підчас набоженьства в церкві підставила злочинна рука пекольну машину. Машина вибухла і опріч багато ранених забила на смерть 150 людей. Між жертвами вибуху знаходиться: 3 послів до булгарського собрання, 13 ґенералів, 8 полковників, 8 висших урядників, 2 адвокатів, 19 жінок і 7 дітей, з яких наймолодша дитина мала 4 роки. Решта забитих, то міщане і робітники.

Тіла побитих похоронено в спільнім гробі.

Відділи війська пущені в погоню за бандитами зловили ПРОВОДИРЯ ВАТАГИ і впали на слід прочих бандитів. ЗНАЙДЕНО рівнож документи, СПИС ЗАГОВІРНИКІВ І МАТЕРІЯЛЬНІ ДОКАЗИ, що улекшить при арештуванню і пошукуванню цілої банди.

Уряд булгарський домагається збільшення контингенту народньої міліції, в ціли успішнійшої оборони перед замахами. В самій Софії ВИДАНО ВЖЕ 400 ВИРОКІВ СМЕРТИ на заговірників.

В краю панує загальна жалоба і супокій.

ДЕ НУЖДА І ЗНИЩЕННЯ, ТАМ МІНІСТЕР ТУҐУТ НЕСЕ ПОМІЧ УРЯДУ

Міністер Туґут звидів цілий ряд знищених війною місцевостей над Бугом і на Полісю, де людність мешкає ще в землянках. Міністер принимав численні депутації місцевого населення і духовеньства обох обрядів, випитуючись про умовини життя і про потреби населення.

Результатом подорожі пана міністра буде негайне зарядження в ціли улекшення ДОСТАВИ БУДІВЕЛЬНОГО МАТЕРІЯЛУ для людности і ЗБІЛЬШЕННЯ КРЕДИТІВ НА ВІДБУДОВУ.

П. міністер Туґут і ґенеральний секретар п. Забіжовський переконалися, що зарядження, видані вже передше у Варшаві Секцією Політичного Комітету ДАЮТЬ ДОБРІ РЕЗУЛЬТАТИ.

БАНДИТИ ЯВНО ГОСПОДАРУЮТЬ В КИЇВІ

БОЇ НА УЛИЦЯХ З МІЛІЦІЄЮ І ЧЕРВОНИМ ВІЙСЬКОМ. ПОСІВ СОВІТІВ РОДИТЬ ОВОЧІ!

Дня 20.IV. дійшло на улицях Київа до кровавих боїв між міліцією і ґрупою бандитів. До помочи покликано відділи військові і Г. П. У., себто чрезвичайку. З причини бою замкнено всі улиці навколо унівеситетської кліники і стримано цілий рух на хідниках. Бандити укріпилися на даху кліники і відбивали військо та міліцію ручними ґранатами. По кілька годиних боях бандитів побито.

Військо і міліція мають кількайцять ранених. Рівночасно поранено багато людей переходячих улицею.

Коротні відомости з цілого тижня

Чеський міністер Бенеш прибув до Варшави 20.IV. На двірци привитано його оваційно. В Президії Ради Міністрів рідбувся бенкет, на якім виголосив п. Бенеш довшу промову.

Душею цілого списку в Булгарії був бувший офіцер-інжинір, Мінков, якого застрілено, бо зі збруєю боронився перед арештованням. Був він начальником тайного комітету комуністичного.

Рада Амбасадорів позволила Булгарії збільшити міліцію о 10.000 людей.

На лоно католицької віри перейшов враз з цілою родиною православний духовник в Луцку і приняв обряд латинський.

Першою адвокатною в Польщі є пані Вевюрська, яку на днях принято в члени адвокатської палати у Варшаві.

В Гондурасі в середущій Америці вибухла революція.

Spólka Wydawnicza Powszechna, Szpitalna 1.